

**[Boligministeren.]**

stillingtagen, medens disse overvejelser pågår, ville ikke være særlig hensigtsmæssigt.

Det ærede medlem beskæftigede sig også i dag med spørgsmålet om byggeriets arbejdskraftproblemer, om faggrænser, om uddannelsessystemer. Det er vel rigtigt, at arbejdskraftforsyningen gennem en årrække har været medvirkende til at begrænse byggeriets omfang, men det er lige så rigtigt, at vi gennem adskillige år ikke har udnyttet den tilstedeværende arbejdskraft fuldt ud. Vi skal jo kun få år tilbage, hvor eksempelvis gennemsnitlig hver syvende murersvend var ledig hele året. Der er i de senere år inddraget adskillige tusinder ikke-faglærte bygningsarbejdere inden for dette område, så at vi i dag råder over en betydelig styrke højt kvalificerede tillærte bygningsarbejdere. Endelig er byggefagenes lærlingetilgang i de sidste 5 år steget med henved 80 pct. Der til kommer hele den mekaniseringsproces, der også finder sted inden for byggeriet, en proces, der i sig selv betinger anvendelse af andre end de traditionelle byggekomponenter.

Loven om erhvervsmæssig uddannelse har i høj grad spillet en rolle ved at stimulere denne udvikling. Jeg kan nævne, at der efter denne lov er arrangeret kursus, der over en 3-årig periode har uddannet nær ved 20.000 mand, som er rekrutteret fra arbejdsmændene, og heraf har bygge- og anlægsområdet tegnet sig for nær ved halvdelen. Og jeg kan føje til, at brancheudvalget for uddannelse af ikke-faglærte inden for bygge- og anlægsvirksomheden regner med, at det samlede antal kursusedtagere i de kommende år vil nå op på mellem 8.000 og 10.000 mand. Men alt dette udelukker naturligvis ikke, at der herudover kan være et problem som det af det ærede medlem omtalte. Det er, når alt kommer til alt, et spørgsmål om den lærlingeuddannelse, vi har, er tidsvarende, fordi der jo her i virkeligheden tænkes på en ændring af hele den traditionelle håndværkeruddannelse, og det er noget, der ikke specielt angår byggefagene.

Det er et kompliceret spørgsmål af langt mere langsigtig karakter, det rører ved hele vor lærlingeuddannelse, og det er jo ikke noget, der henhører under boligministeriet, men under det ministerium, der har med lærlingeuddannelsen at gøre, og nu er spørgsmålet jo rejst af det ærede medlem.

Jeg skal ikke komme ind på det tilbagevendende spørgsmål om faggrænserne. Jeg har tilstillet udvalget en meget omfattende oversigt, der viser, at dette problem ikke har den karakter, som man ofte tillægger det. Jeg vil gerne føje til, at når der er tale om de problemer, der specielt vedrører arbejdsforholdene for byggeriet, så har vi her det særlige udvalg, men jeg har forstået på det ærede medlem, at hun ikke anser dette for at være det rette forum. Jeg beklager, at jeg ikke råder over andet. Skulle jeg imødekomme det ærede medlem og nedsætte en særlig kommission eller et særligt udvalg til overvejelse af den egentlige uddannelse, så tror jeg, jeg ville komme ind på den højtærede undervisningsministers område; men jeg går ud fra, at jeg nu får lejlighed til at drøfte det ærede medlems synspunkter med den højtærede undervisningsminister.

Det ærede medlem hr. Kai Moltke omtalte de af ham stillede ændringsforslag, forslag, der, så vidt jeg er orienteret, først er stillet efter udløbet af den af udvalgsformanden fastsatte frist. Det skal jeg ikke blande mig i, men man tør vel heraf slutte, at det ærede medlem først ville se de rettidigt stillede ændringsforslag, for så at finde ud af, på hvilke punkter han skulle byde over.

Det ærede medlem hr. Kai Moltke ville hævde, at ændringen i lovens § 53 ville fordyre byggeriet. Det er jo ikke rigtigt. Tværtimod. Jeg erkender, det vil påvirke indskuddets størrelse, men til gengæld vil det betyde en tilsvarende nedsættelse af huslejen allerede af den grund, at renteudgifterne, tilmed i den dyreste ende af finansieringen, bliver mindre, og det kommer naturligvis lejerne til gode. Men i